

Λήδα Βαρβαρούση

Ο μικρός Ρήγας και τα μυστικά σύμβολα της Χάρτας

ONASSIS EDUCATION

Ιστορία – Συγγραφή – Εικονογράφηση

Λήδα Βαρβαρούση, Συγγραφέας – Εικονογράφος

Ιδέα – Επιστημονική Επιμέλεια – Παράλληλα Κείμενα

Μαρία Παζαρή, Δρ. Ιστορίας της Χαρτογραφίας, Αρχείο Χαρτογραφικής Κληρονομιάς, Γενικά Αρχεία του Κράτους, Ιστορικό Αρχείο Μακεδονίας Βίκυ Γεροντοπούλου, Ιστορικός Επιστήμης και Τεχνολογίας, Υπεύθυνη Ωνασείου Βιβλιοθήκης

ISBN 978-618-83618-8-1

© 2021 Ίδρυμα Ωνάση

Με την επιφύλαξη παντός νόμιμου δικαιώματος, απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος βιβλίου, η αποθήκευσή του σε βάση δεδομένων, η διάθεση στο κοινό και η αναμετάδοσή του σε οποιαδήποτε μορφή ή οποιοδήποτε μέσο χωρίς την προηγούμενη άδεια του Ιδρύματος Ωνάση. Χρήση του για εκπαιδευτικούς σκοπούς επιτρέπεται σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

Σε συνεργασία

Στο πλαίσιο

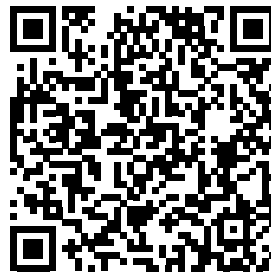
Χορηγός

ALPHA BANK

Κατέβασε την εφαρμογή επαυξημένης πραγματικότητας (AR)
για τη Χάρτα του Ρήγα και δεσ τα μυστικά σύμβολα
να ζωντανεύουν μπροστά σου.

Η εφαρμογή είναι συμβατή με Android συσκευές

onassis.link/rigas-veletinlis-charta

Η σημασία της αξιοποίησης του αρχαιακού υλικού στην εκπαιδευτική διαδικασία είναι αναμφισβήτητη. Έχει παρατηρηθεί ότι η χρήση τεκμηρίων κατά τη διδασκαλία της ιστορίας ενεργοποιεί τη φαντασία των μαθητών, δημιουργώντας εικόνες και συναισθήματα που μπορεί να παραμείνουν για πολύ καιρό στη μνήμη. Σε όσο μικρότερες ηλικίες απευθυνόμαστε, τόσο καλύτερα αποτελέσματα καταγράφονται στην προσπάθεια διαμόρφωσης της αρχαιακής, αλλά και της ιστορικής συνείδησης. Γίνεται λοιπόν αποδεκτό πλέον ότι οι μαθητές, ανεξάρτητα από την ηλικία και τις ικανότητές τους, μπορούν να μάθουν ιστορία και να κατανοήσουν το ιστορικό παρελθόν με τη βοήθεια ιστορικών τεκμηρίων, αρκεί αυτά να τους παρουσιαστούν με τον κατάλληλο τρόπο.

Η Χάρτα του Ρήγα Βελεστινλή είναι ένα εξαιρετικά σημαντικό διατηρητέο μνημείο της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς, το οποίο δεν αποτελεί αντικείμενο ξεχωριστής διδασκαλίας στα ελληνικά σχολεία. Η παιδαγωγική σημασία της συγκεκριμένης εκδοτικής προσπάθειας είναι προφανής. Η έκδοση «Ο μικρός Ρήγας και τα μυστικά σύμβολα της Χάρτας» έρχεται να καλύψει αυτό το κενό παρέχοντας στον εκπαιδευτικό ένα εργαλείο διδασκαλίας, αλλά και το έναυσμα για την περαιτέρω μελέτη του σπουδαίου αυτού τεκμηρίου με ευχάριστο και δημιουργικό τρόπο. Αποτελεί απτό παράδειγμα αξιοποίησης και διαφορετικής προσέγγισης μιας άμεσης αρχαιακής πηγής υψηλού συμβολισμού: της Χάρτας του Ρήγα, του κορυφαίου έργου ελληνικής χαρτογραφίας της προεπαναστατικής περιόδου, που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην αυτογνωσία και την πνευματική καλλιέργεια του Γένους.

Αμαλία Παππά

Αναπληρώτρια Γενική Διευθύντρια των Γενικών Αρχείων του Κράτους

Διακόσια χρόνια από την κήρυξη της Επανάστασης του 1821, στο Ίδρυμα Ωνάση φέρνουμε στο προσκήνιο την Ελλάδα του μέλλοντος. Ξεκινάμε λοιπόν από την ελπίδα μας για το αύριο, τα παιδιά!

Γνωρίζουμε τους ήρωες του 1821, αλλά ποιοι θα είναι οι νέοι ήρωες το 2121;

Η ιστορία της ζωής του Ρήγα Βελεστινλή αποτέλεσε έμπνευση για τη δημιουργία μιας έκδοσης, μέσα από την οποία παιδιά, εκπαιδευτικοί και γονείς ανακαλύπτουν τα μυστικά ενός χάρτη που δημιουργήθηκε για να υποκινήσει τον ξεσηκωμό των Ελλήνων. Στόχος μας είναι η ανάδειξη αυτού του σπουδαίου πολιτιστικού τεκμηρίου και η ενθάρρυνση της νέας γενιάς να περιηγηθεί στους τόπους του και να αποκρυπτογραφήσει τους κρυφούς συμβολισμούς του. Η συγγραφέας και εικονογράφος Λήδα Βαρβαρούση, σε συνεργασία με την Ωνάσειο Βιβλιοθήκη και το Αρχείο Χαρτογραφικής Κληρονομιάς – Ιστορικό Αρχείο Μακεδονίας των Γενικών Αρχείων του Κράτους, ξεκλειδώνει τους μύθους και τα σύμβολα της Χάρτας του Ρήγα μέσα από ένα βιβλίο για τις αξίες που συνθέτουν την ελληνική ταυτότητα και τα ιδανικά για τα οποία κάποιος αποφασίζει να ξεκινήσει μια επανάσταση.

Άραγε πόσο έχουν αλλάξει αυτά σήμερα; Για ποιες ιδέες θα άξιζε κάποιος να επαναστατήσει;

Ας δώσουμε την ευκαιρία στα παιδιά να γνωρίσουν το παρελθόν και να συλλογιστούν ελεύθερα το μέλλον με όραμα και φαντασία!

Έφη Τσιότσιου

Εκτελεστική Διευθύντρια & Διευθύντρια Παιδείας Ιδρύματος Ωνάση

Ο μικρός Ρήγας Βελεστινλής ήταν ένα παιδί που αγαπούσε πολύ τη φύση. Τα πουλιά και τα δέντρα ένιωθε ότι του μιλούσαν.

Ζούσε με την οικογένειά του στο Βελεστίνο, μια κωμόπολη της Θεσσαλίας κοντά στο βουνό των Κενταύρων, το Πήλιο.

Όταν ερχόταν η ώρα για το πρωινό, ο μικρός Ρήγας είχε ήδη πάει στον στάβλο να δει το άλογό του και είχε τρέξει να ποτίσει το δέντρο που αγαπούσε, μια μικρή βελανιδιά που ο ίδιος είχε φυτέψει και του άρεσε να διαβάζει κάτω από τα κλαδιά της. Την ήξερε από μικρό σποράκι και την παρακολουθούσε κάθε μέρα να μεγαλώνει μέσα στη γη και να γίνεται δέντρο.

Του άρεσε πολύ να σπέρνει σπόρους και να τους παρακολουθεί να φυτρώνουν και να αναπτύσσονται. Κάπως έτσι γίνεται και με τις ιδέες, σκεφτόταν. Στην αρχή είναι μικρές, σαν κουκκίδες, και τρυπώνουν εύκολα στο μυαλό. Εκεί, όμως, αν βρουν εύφορο έδαφος, ριζώνουν και θεριεύουν και, μερικές φορές, φτάνουν βαθιά ως την καρδιά.

Δίπλα στο σπίτι τους υπήρχε μια μικρή λίμνη και χάζευε εκεί τα ψάρια, γριβάδια, που κολυμπούσαν από τη μία άκρη στην άλλη.

Του άρεσε να κοιτάει τα λέπια τους που στραφτάλιζαν στο φως, όταν τα ψάρια έβγαζαν το κεφάλι τους από το νερό για να δουν τον έξω κόσμο, αλλά δεν μπορούσαν να πάρουν ανάσα και καμπούριαζαν τη ράχη τους για να βυθιστούν ξανά στο γλυκό τους σπίτι.

Κάπως έτσι ένιωθε και εκείνος, σαν να μην έχει ανάσα, όταν έβλεπε έξω στον δρόμο να κακομεταχειρίζονται άδικα τους ανθρώπους.

Τότε, δεν υπήρχε Ελλάδα. Όλα τα Βαλκάνια ανήκαν στα εδάφη της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, και οι Έλληνες, όπως και όλοι οι υπόδουλοι λαοί, περνούσαν πολύ άσχημα.

Ζούσαν οι περισσότεροι μέσα σε μεγάλη φτώχεια και κανείς τους δεν μπορούσε να εκφραστεί ελεύθερα, να ζήσει όμορφα και ήρεμα τη ζωή του. Ο πιο ήσυχος, ο πιο αθώος, ο πιο τίμιος πολίτης κινδύνευε κάθε στιγμή να θυσιαστεί, χωρίς να κριθεί ή να δικαστεί.

Όλο το έθνος αδικείται, όταν αδικείται ένας μόνος πολίτης.

«Τα Δίκαια του Ανθρώπου»

Ενώ σκεφτόταν όλα αυτά, άκουσε τον κελαηδιστό ήχο της μητέρας του, της Μαρίας, να τον φωνάζει από την κουζίνα.

Άφησε από τα χέρια του τη γουστερίτσα, μια πράσινη σαύρα που βρήκε στο τοιχάκι της εισόδου τους και έτρεξε χαρούμενος κοντά της.

Η μυρωδιά του τραχανά του ζάλισε τη μύτη.

— Κόψε το ψωμί, χαρά μου, και πάρε την κόρα που σου αρέσει, του είπε εκείνη όταν μπήκε στην κουζίνα.

Το τραπέζι ήταν έτοιμο. Τα πιάτα σερβιρισμένα. Η θέση του δίπλα στον αδελφό του, τον Κωστή, τον περίμενε. Ευτυχώς που έφτασε πρώτος και δεν θα μάλωναν πάλι για το ποιος θα καθίσει στο ψηλότερο σκαμνί.

Έφαγε γρήγορα και έφυγε σαν σφαίρα για το δωμάτιό του, κοντά στα αγαπημένα του βιβλία.

Ο πατέρας του ήταν έμπορος και ταξίδευε πολύ. Κάθε φορά που επέστρεφε, έφερνε στα παιδιά του βιβλία. Ο Ρήγας αγαπούσε ιδιαίτερα τη γνώση και τα διάβαζε με μεγάλη λαχτάρα. Πιο πολύ όμως του άρεσαν όσα μιλούσαν για ταξίδια.

Εκείνη την εποχή, στα ταξιδιωτικά βιβλία υπήρχαν χάρτες, τοποθετημένοι στις πίσω σελίδες. Τα συγκεκριμένα, ήταν τα καλύτερα! Όλα αυτά τα επίπεδα σχέδια του μιλούσαν και του γνώριζαν τόσα νέα μέρη! Ήταν γι' αυτόν σκέτη μαγεία να διαβάσει και να ακολουθεί τις διαδρομές στους χάρτες.

Λάτρευε τη ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, αλλά και την ΙΣΤΟΡΙΑ.

Έκανε διαρκώς ταξίδια και δημιουργούσε τις δικές του ιστορίες με τη φαντασία του, παρέα με τον Χείρωνα, τον αγαπημένο του Κένταυρο που πολεμούσε με τους Τιτάνες και τα μυθολογικά τέρατα.

Ο Ρήγας θαύμαζε τους μυθικούς ήρωες. Η αγαπημένη του ασχολία ήταν να φτιάχνει χάρτες με τα ταξίδια για τα κατορθώματά τους. Πάνω σε μεγάλα φύλλα χαρτιού είχε ζωγραφίσει έναν χάρτη με τους άθλους του Ηρακλή. Σχεδίασε ακόμα και τον χάρτη με τις περιπέτειες του Οδυσσέα, από την Τροία μέχρι την Ιθάκη, κι έναν άλλο, με τον Ιάσονα και την Αργοναυτική εκστρατεία. Ένιωθε τόσο περήφανος όταν έμαθε ότι ένας από τους Αργοναύτες ήταν ο Άδμητος, ο βασιλιάς των Φερών, δηλαδή του Βελεστίνου στα παλιά τα χρόνια!

Είχε επίσης και μια μεγάλη συλλογή νομισμάτων, που τα μάζευε από τα ταξίδια του πατέρα του.

Τα σκορπούσε πάνω στους χάρτες σαν πιόνια και έβρισκε επάνω τους χίλιες ιστορίες να του διηγηθούν. Αυτό ήταν το αγαπημένο του επιτραπέζιο παιχνίδι.

Έτσι περνούσε τον χρόνο του μέσα στο σπίτι και φανταζόταν να ζει σε έναν ελεύθερο κόσμο.

Μόνο που όταν έβγαινε έξω και έβλεπε τους Έλληνες να είναι υποχρεωμένοι, με το ζόρι, να κατέβουν από το αλόγο τους ή να αλλάξουν δρόμο για να περάσει ένας Τούρκος ή όταν άκουγε πως χτυπάνε μια γυναίκα ή πληρώνουν τους άδικους μεγάλους φόρους και δεν έχουν να φάνε μετά, ευχόταν να είχε τη δύναμη του Ηρακλή, για να τους δείξει τι σημαίνει να είσαι δυνατός!

Η παιδική του ψυχή δεν το άντεχε. Δεν ήθελε άλλο να είναι σκλάβος. Να μην έχει πατρίδα ελεύθερη. Ήθελε να επαναστατήσει. Γιατί να υπάρχει στον κόσμο τόση αδικία, τόση ατιμωρησία, τόση απανθρωπιά;

Αυτά σκεφτόταν και του ερχόταν να βγάλει μέσα από τα σωθικά του μια δυνατή κραυγή... Τότε, έβγαζε από τον ταγάρι του το φλάουτό του και ξεχνιόταν, παίζοντας μουσική, χορεύοντας και τραγουδώντας.

Πόσο ελάφρηναν την καρδιά του τα τραγούδια που μιλούσαν για την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, την αδελφосύνη... Μέσα του ήθελε να τους διώξει όλους αυτούς που καταπίεζαν τον λαό του και δεν σέβονταν τους νόμους. Τι θέλουν εδώ οι άδικοι και μας τυραννάνε;

Στον Ρήγα άρεσε να ατενίζει τον ορίζοντα.
Ο γαλανός ουρανός και ο φωτεινός ήλιος ήταν
μάρτυρες όλων των δυστυχιών της σκλαβωμένης
του πατρίδας.

Μια μέρα που διάβαζε το βιβλίο του κάτω από
το αγαπημένο του δέντρο, επάνω από τις λέξεις
πέρασε μια σκιά. Αυτή η σκιά υπογράμμισε
τη λέξη «ελευθερία».

Ο Ρήγας σήκωσε το κεφάλι του.

Είδε ένα πουλί που πετούσε ελεύθερο ακριβώς
από πάνω του. Ένιωσε τότε ένα φτερούγισμα
στην ψυχή του και ανατρίχιασε από συγκίνηση.

Όποιος ελεύθερα συλλογάται, συλλογάται καλά.

«Φυσικής Απάνθισμα»

Τότε ακούστηκε ένας βρόντος σαν κεραυνός και το πουλί έπεσε πάνω στο βιβλίο του σπαρταρώντας. Κάποιος το πυροβόλησε. Ευτυχώς ζούσε ακόμα, αν και ήταν άσχημα χτυπημένο στη φτερούγα του.

Ήταν ένα αγιοπούλι, ένα ψαρόνι.

Ο Ρήγας το πήρε προσεκτικά στα χέρια του και το μετέφερε στο σπίτι του. Το έβαλε μέσα σε ένα ξύλινο κουτί και του έδεσε την πληγή στη φτερούγα. Του έδωσε σπόρους και νερό. Κάθε μέρα του έπαιζε μουσική και του μιλούσε.

— Γίνε γρήγορα καλά πουλάκι για να πετάξεις ξανά ελεύθερο!

Σιγά σιγά το αγιοπούλι άρχισε να συνέρχεται και να κελαηδάει.

Μια μέρα ο Ρήγας του είπε καλημέρα και το πουλί του απάντησε και εκείνο:

- Κα-λη-μέ-ρα. Φοβήθηκε ο Ρήγας.
- Τι είναι τούτο; Μιλάς; ρώτησε απορημένος.
- Μιλάω και βλέπω και παρατηρώ τα πάντα, του απάντησε το αγιοπούλι και συνέχισε.

Ο κόσμος είναι απέραντος και δεν έχω δει τίποτα που να μην είναι ελεύθερο στα ταξίδια μου. Τα δέντρα, τα νερά, τα σύννεφα, ο αέρας, όλα ελεύθερα. Μόνο εσάς τους ανθρώπους βλέπω να σκλαβώνετε ο ένας τον άλλο.

- Από πού έρχεσαι και πού πηγαίνεις; το ρώτησε ο Ρήγας με μεγάλη περιέργεια.

— Έρχομαι και πάω παντού.

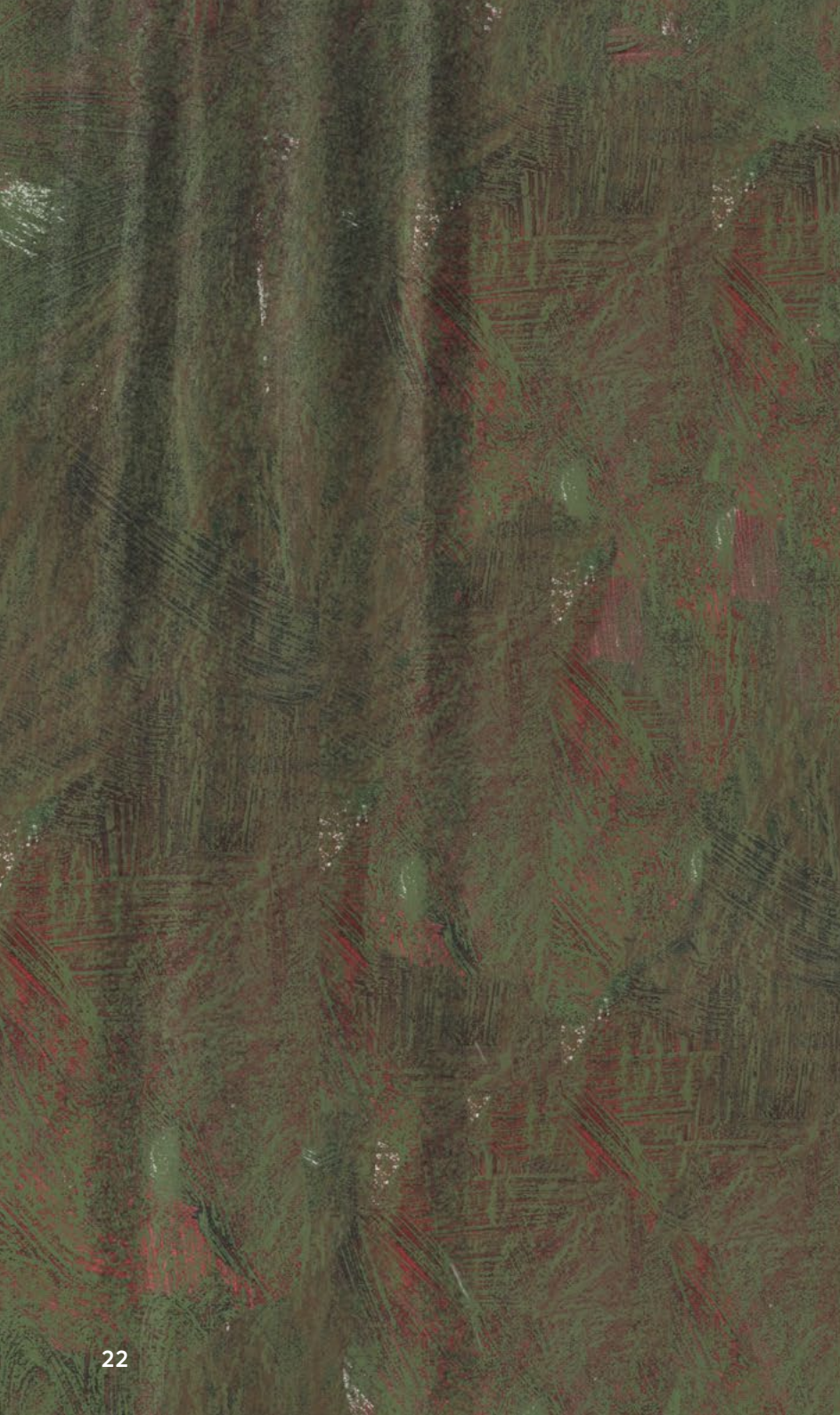
Πετάω ψηλά επειδή μόνο έτσι μπορώ να καταλάβω τι γίνεται στον κόσμο.

- Δηλαδή; ρώτησε ο Ρήγας.

— Δεν ξέρω πώς να σου το εξηγήσω... ίσως μόνο αν με ακολουθήσεις.

- Να πάμε πού; ξαναρώτησε ο Ρήγας.

— Έλα μαζί μου και θα δεις, είπε το πουλί και έδειξε με το ράμφος του στη βιβλιοθήκη του δωματίου του ένα μικρό βιβλίο, που είχε μπερδευτεί μάλλον ανάμεσα στα υπόλοιπα και ο Ρήγας δεν το είχε ξαναδεί.

— Τι βιβλίο να είναι αυτό; Είναι στα γαλλικά. Πρώτη φορά το βλέπω. Έχει και έναν μικρό χάρτη πίσω... Το έπιασε στα χέρια του με απορία και ενδιαφέρον.

— Είναι για έναν νέο, όπως θα γίνεις κι εσύ. Έναν νέο που του άρεσε να περιηγείται στην αρχαία Ελλάδα, είπε το πουλί και με μια κίνηση άνοιξε το βιβλίο.

Μπες μέσα, είπε στον Ρήγα.

— Τι; Μα πώς; και το κοίταξε απορημένος.

— Χωρίς σκέψη, απλά ακολούθα την καρδιά σου. Φίλε μου, εδώ, σε αυτή τη διάσταση που θα ταξιδέψεις, ο χρόνος είναι σχετικός. Θα βρίσκεσαι συγχρόνως στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον για να ανακαλύψεις τα σύμβολα που θα αλλάξουν τη μοίρα της πατρίδας σου.

Ο Ρήγας δεν καταλάβαινε τι του έλεγε ακριβώς, αλλά εμπιστεύτηκε το πουλί, έκλεισε τα μάτια του και έκανε το πρώτο βήμα. Όταν το πόδι του άγγιξε το έδαφος, ένιωσε την επιφάνεια τελείως διαφορετική. Είχε μια παράξενη αίσθηση, λεία, και ανέδιδε μια ωραία, γνώριμη μυρωδιά...

Όχι, αυτό δεν ήταν χώμα.

Το έδαφος ήταν... από χαρτί!

Επάνω του υπήρχαν ίχνη από γραμμές. Άλλοτε λεπτές και άλλοτε φαρδιές. Άλλοτε διακεκομμένες και άλλοτε συμπαγείς. Υπήρχαν και γράμματα κάτω γραμμένα και αριθμοί και παράξενα σύμβολα. Ονόματα πόλεων και βουνών και...

— Μα, τι στο καλό... πού βρισκόμαστε;... Είναι δυνατόν; Μέσα σε έναν χάρτη! είπε ο Ρήγας και έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

— Ακριβώς! του είπε το πουλί. Χα, χα! Κλείσε το στόμα σου τώρα μην μπει καμιά μύγα. Έτσι κάνουν όλα τα παιδιά όταν τους δείχνω το μέλλον τους! Μην ξεχάσεις τίποτα από αυτά που θα συναντήσουμε, Ρήγα. Αυτός θα είναι ο χάρτης της ζωής σου.

Ξαφνικά, άρχισε η χάρτινη γη να τρέμει και ο Ρήγας ένωσε τα πόδια του στον αέρα. Ακούστηκε ένας ήχος σαν χαρτί που τσαλακώνεται και σκίζεται με δύναμη και μέσα από το χάρτινο τοπίο ξεπρόβαλε με μεγάλη ταχύτητα ο... Ηρακλής.

Με μανία κουνούσε το ρόπαλό του στον αέρα προς το βάθος του χάρτη, όταν εμφανίστηκε από μακριά, μέσα από ένα σύννεφο μαύρης χάρτινης σκόνης, μια πολεμίστρια, πάνω σε ένα κατάμαυρο ασιατικό άλογο.

Ήταν η βασίλισσα των Αμαζόνων, η Ιππολύτη, που κρατούσε ένα τσεκούρι με δύο λεπίδες και ήταν έτοιμη να χτυπήσει με αυτό τον Ηρακλή. Αυτός όμως στάθηκε με ορμή μπροστά της, έπιασε με δύναμη το χέρι της και, δίνοντας μία με το ρόπαλό του, έκανε το όπλο της κομμάτια!

Η χάρτινη σκόνη αμέσως τους τύλιξε και τους ρούφηξε μέσα στον χάρτη, πριν προλάβει κανείς τους να μιλήσει. Ο Ρήγας κοίταξε κάτω στο έδαφος. Η σκηνή μάχης που μόλις είδε, είχε γίνει ζωγραφιά πάνω στον χάρτη. Ένα αποτύπωμα.

— Αγιοπούλι, πώς γίνεται αυτό; ρώτησε όλο απορία.

— Η δύναμη της ελευθερίας που βρίσκεται μέσα στον καθένα από εμάς θεριεύει και νικάει και τους πιο δυνατούς εχθρούς. Να το θυμάσαι αυτό, Ρήγα μου, απάντησε το αγιοπούλι.

Ένας μεγάλος χάρτινος τοίχος ορθώθηκε τώρα απότομα από τα αριστερά τους.

— Πρόσεχε, πουλί! φώναξε ο Ρήγας.

Μπροστά στα μάτια του άρχισε να χτίζεται με μεγάλη ταχύτητα ένα αρχαίο ελληνικό θέατρο. Πρώτα τα διαζώματα, οι κερκίδες, και μετά η ορχήστρα και η σκηνή. Λευκό σαν πεντελικό μάρμαρο, το χαρτί άνοιξε διάπλατα, δημιουργώντας έναν τεράστιο χώρο.

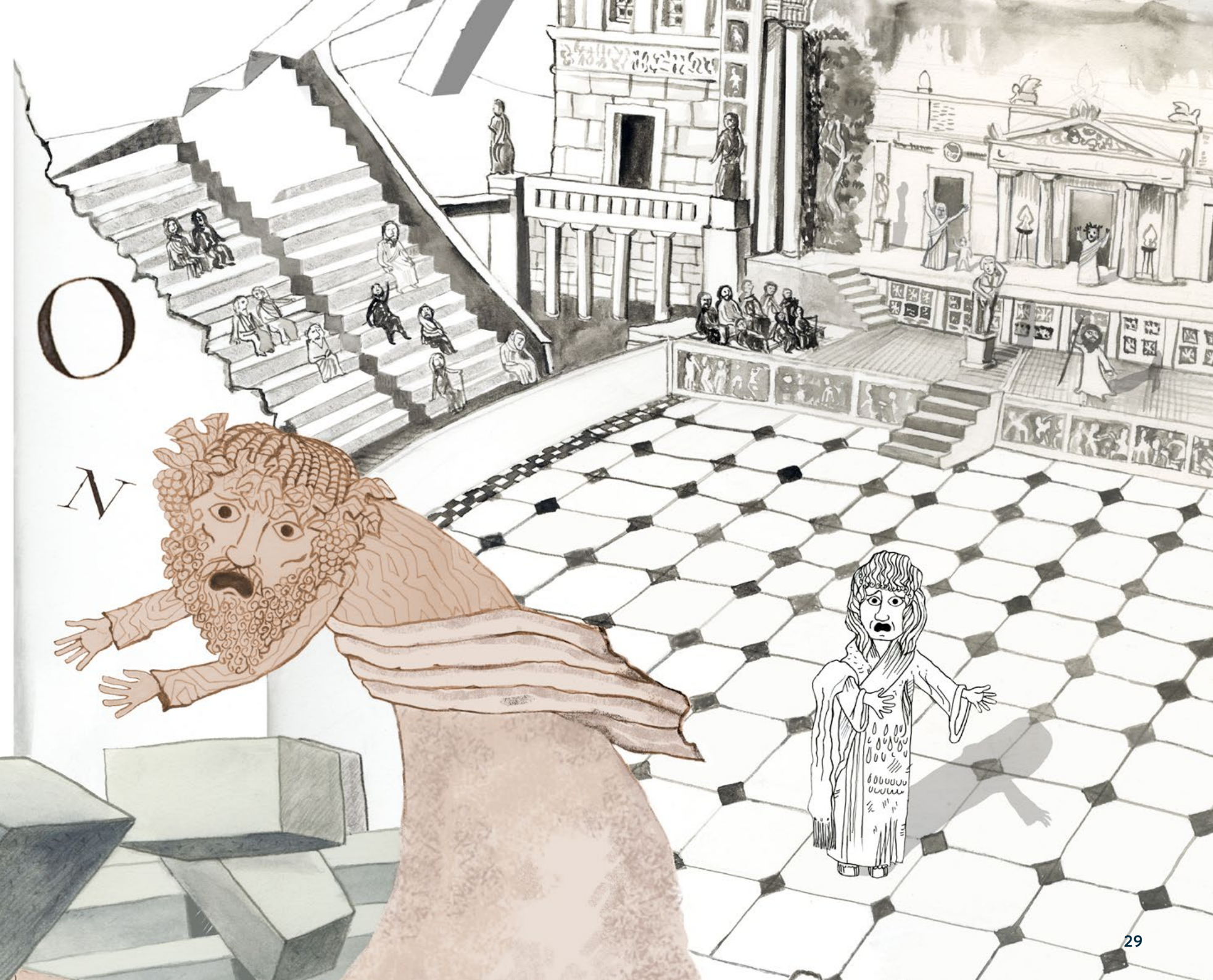
— Κάτσε και δες, του είπε το πουλί.

Εκεί, μπροστά στα έκπληκτα μάτια του, άρχισαν να εμφανίζονται ηθοποιοί με μάσκες που απήγγειλαν αρχαία κείμενα από τραγωδίες

γεμάτα φιλοσοφικές έννοιες και υψηλά νοήματα. Πόσος πλούτος για τον νου και την ψυχή. Το θέατρο. Η κληρονομιά μας. Ο πολιτισμός μας. Είδε τον κόσμο να χειροκροτεί, είδε τους προγόνους του. Ήταν όλοι εκεί. Τότε, γεννήθηκε μέσα του η ανάγκη να μάθει καλά αυτή τη γλώσσα, τα αρχαία ελληνικά, αλλά κι άλλες, ξένες γλώσσες, για να μεταφέρει όλες αυτές τις γνώσεις στους Έλληνες που τόσο φοβούνται να επαναστατήσουν σήμερα.

— Χμ... Επανάσταση... Πετάχτηκε όρθιος σε αυτή τη σκέψη, αλλά δεν πρόλαβε να κάνει βήμα. Ο χάρτης κόντεψε να του καταπιεί το πόδι, ενώ το θέατρο κι αυτό αποτυπώθηκε κάτω στο χαρτί.

Πριν προλάβει να πάρει αναπνοή, ένας χάρτινος άνθρωπος πέρασε σαν αστραπή από μπροστά του. Ήταν ένας αρχαίος έλληνας αθλητής, δρομέας.

— Οι Ολυμπιακοί Αγώνες! Μερικά αθλήματα γίνονται ακόμα στο Βελεστίνο και όχι μόνο! σκέφτηκε.

Χωρίς να χάσει χρόνο, άρχισε να τρέχει κι αυτός σαν τον άνεμο μαζί του.

— Τρέξε Ρήγα, τρέξε, τον παρότρυνε το πουλί. Κάνε γρήγορα. Η πατρίδα σου σε περιμένει. Είσαι γεννημένος πρωτοπόρος!

Έφτασε μαζί με τον χάρτινο αθλητή σε ένα στάδιο γεμάτο κόσμο που ζητωκραύγαζε.

Ήταν η Αρχαία Ολυμπία. Γύρω γύρω υπήρχαν αγάλματα, θυσιαστήρια και αθλητές που γυμνάζονταν για να φέρουν τη νίκη στην πατρίδα τους. Πιο κάτω, κάποιοι πάλευαν, ενώ κάποιοι άλλοι ετοίμαζαν τα πανέμορφα άλογά τους για τις αρματοδρομίες! Αγωνίζονταν με ευγένεια και ήθος. Γενναιότητα και πάθος. Θαρραλέοι, περήφανοι. Πραγματικά παλληκάρια!

Ένα κύμα από χαρτί σάρωσε τον χώρο και το στάδιο βρέθηκε μεμιάς τυπωμένο στον χάρτη.

Χωρίς να το περιμένουν, από τα δεξιά τους, άρχισε να βγαίνει νερό από μια πηγή και γύρω της λικνίζονταν ιέριες με λευκούς χιτώνες. Δίπλα υπήρχε ένας ναός και μια γυναικεία μορφή που μιλούσε ακατανόητα, η οποία δέσποζε πάνω από ένα τρίποδο που έβγαζε καπνό.

Έδινε χρησμούς εκεί στο κέντρο του ναού και άνθρωποι πολλοί περίμεναν να ακούσουν τα λόγια της.

Το όνομά της ήταν Πυθία.

— Είμαστε στο Μαντείο των Δελφών, Ρήγα μου, είπε το πουλί. Εδώ γεννήθηκα, στον ομφαλό της Γης. Όταν ήμουν μικρό, έπεσα μέσα στην Κασταλία πηγή και από τότε μπορώ να επικοινωνώ σε όλες τις γλώσσες του κόσμου.

— Το κέντρο του πολιτισμού, το σύμβολο της ενότητας του αρχαίου ελληνισμού, ψέλλισε ο Ρήγας. Ας χαραχθεί λοιπόν κι αυτό στον χάρτη... και στον νου μας.